

FOAIE PAROHIALĂ

săptămâna 23 - 29 februarie 2020

Parohia „Sfântul Gheorghe”

Oradea, str. Louis Pasteur, 26

www.parohiasfantulgheorghe.ro

Pr. Olimpiu: 0722/450.013; Pr. Ioan: 0762/698.455

Isus este întotdeauna cu noi precum sunt și săracii, precum un frate mai mic între frați.

Biserica, în iubirea sa pentru cel mai mic, îl iubește pe Domnul său. Și știe că nu este ea cea care îl salvează pe sărac, ci săracul pe ea. De aceea, să încercăm să facem cu adevărat parte din această biserică, pentru a ni se spune și nouă “acum” pentru “atunci”: veniți, binecuvântați ai Tatălui meu, de moșteniți împărăția Tatălui, cea pregătită pentru voi din veșnicie.

RUGĂCIUNE

Doamne, Tu însuși ne-ai dat porunca să ne iubim unul pe altul. Tu ne-ai ales și ne-ai rânduit să-ți aducem fapte pline de iubire. Dar pe acestea nu le putem obține fără ca să Te avem pe tine și să-i iubim pe semenii noștri. Iubirea se naște dintr-o inimă curată, dintr-o conștiință bună și dintr-o credință profundă. Această iubire ne ajută să Te putem iubi pe Tine și pe semenii noștri. Fă să înțelegem că iubirea semenilor noștri nu va fi o iubire adevărată dacă nu Te vom iubi pe Tine mai întâi, căci pe aproapele nostru îl putem iubi ca pe noi înșine, numai atunci când Te iubim pe Tine.

Cu adevărat, Stăpâne Bune, așa de des ne spui să iubim. Fă să înțelegem că un lucru care nu este făcut din iubire, nu are nici o valoare. Doamne, fă ca voința și faptele noastre să fie îndreptate întotdeauna spre iubire și pentru iubirea Ta, iar când vom fi în fața Judecății, ajută-ne să putem da un răspuns bun și să ne bucurăm de lumina feței Tale în fericirea veșnică. Amin.

Cu ocazia aniversării zilei dumneavoastră de naștere: **Silvia Badea**, în numele comunității Parohiei Greco-Catolice „Sfântul Gheorghe”, vă dorim sănătate, fericire și bucurii. Preoții parohiei vor celebra o Sfântă Liturghie, în ziua aniversării.

FOAIE PAROHIALĂ

săptămâna 23 - 29 februarie 2020

Parohia „Sfântul Gheorghe”

Oradea, str. Louis Pasteur, 26

www.parohiasfantulgheorghe.ro

Pr. Olimpiu: 0722/450.013; Pr. Ioan: 0762/698.455

Isus este întotdeauna cu noi precum sunt și săracii, precum un frate mai mic între frați.

Biserica, în iubirea sa pentru cel mai mic, îl iubește pe Domnul său. Și știe că nu este ea cea care îl salvează pe sărac, ci săracul pe ea. De aceea, să încercăm să facem cu adevărat parte din această biserică, pentru a ni se spune și nouă “acum” pentru “atunci”: veniți, binecuvântați ai Tatălui meu, de moșteniți împărăția Tatălui, cea pregătită pentru voi din veșnicie.

RUGĂCIUNE

Doamne, Tu însuși ne-ai dat porunca să ne iubim unul pe altul. Tu ne-ai ales și ne-ai rânduit să-ți aducem fapte pline de iubire. Dar pe acestea nu le putem obține fără ca să Te avem pe tine și să-i iubim pe semenii noștri. Iubirea se naște dintr-o inimă curată, dintr-o conștiință bună și dintr-o credință profundă. Această iubire ne ajută să Te putem iubi pe Tine și pe semenii noștri. Fă să înțelegem că iubirea semenilor noștri nu va fi o iubire adevărată dacă nu Te vom iubi pe Tine mai întâi, căci pe aproapele nostru îl putem iubi ca pe noi înșine, numai atunci când Te iubim pe Tine.

Cu adevărat, Stăpâne Bune, așa de des ne spui să iubim. Fă să înțelegem că un lucru care nu este făcut din iubire, nu are nici o valoare. Doamne, fă ca voința și faptele noastre să fie îndreptate întotdeauna spre iubire și pentru iubirea Ta, iar când vom fi în fața Judecății, ajută-ne să putem da un răspuns bun și să ne bucurăm de lumina feței Tale în fericirea veșnică. Amin.

Cu ocazia aniversării zilei dumneavoastră de naștere: **Silvia Badea**, în numele comunității Parohiei Greco-Catolice „Sfântul Gheorghe”, vă dorim sănătate, fericire și bucurii. Preoții parohiei vor celebra o Sfântă Liturghie, în ziua aniversării.

Cât de aproape și cât de departe

Vameșul și fariseul din prima duminică din Triod și cei doi frați din a doua duminică ne invitau la o serioasă reflecție asupra relațiilor cu semenii noștri. Fariseul, cu toate posturile, rugăciunile și dările lui, era taxat pentru lipsa de iubire și deasemenea pentru judecata aproapelui. Fratele cel mare și drept, se auto-taxa, refuzând să participe la banchetul oferit de Tatăl, deoarece nu putea concepe că la același banchet să participe și fratele său risipitor de iubire. Până aici eram liberi să ne jucăm cu alegoriile, imaginând infinite feluri în care parabolele s-ar putea aplica vieții noastre concrete. Evanghelia acestei duminici ne scoate din eventualele noastre peregrinări teoretice, obligându-ne să plonjăm într-o realitate ce ne privește pe fiecare dintre noi, deoarece face referință la momentul esențial al existenței noastre: moartea sau transformarea noastră sau trecerea din această lume. Sfântul Pavel ne vorbește despre speranța care trebuie să ne întărească în experiența despărțirii de cei ce ne preced și de asemenea despre felul în care noi, eventual surprinși de trecerea acestei lumi, vom fi transformați într-o clipită. Cum spunea cineva, în fața misticilor ne retragem în vârful picioarelor, deoarece experiența mistică este ceva ce se revelează ascunzându-se și se ascunde revelându-se. Vedem, fără a înțelege pe deplin și înțelegem, fără a cuprinde cu adevărat misterul. Însă fie că-l înțelegem sau nu cu adevărat, misterul trecerii înspre adevărata viață ne privește pe fiecare dintre noi, fiindcă într-un fel sau altul, mai devreme sau mai târziu, vom avea de-a face cu el. Ei bine, evanghelia ne spune că acel moment ne va pune față în față cu felul în care am trăit iubirea. Iar iubirea, pentru a fi cu adevărat iubire, trebuie să fie concretă, adică adresată și îndreptată înspre cineva. Nu putem iubi în mod abstract. De aceea Isus se ascunde în fiecare din semenii noștri iar noi îl putem iubi într-un mod cu totul deosebit prin ei. Judecata se rezumă la câteva lucruri aparent banale: să intinzi un codru de pâine celui flămând, un pahar de apă celui însetat, o haină celui gol. Să dăruiești din prețiosul tău timp celui bolnav și întemnițat. Am putea rezuma totul la a învălui cu iubire existența noastră și a celor din jurul nostru, nu în mod abstract, ci unind iubirea de Dumnezeu cu iubirea de aproapele. Acel “mie mi-ați făcut” sau “mie nu mi-ați făcut” ne duce cu gândul la un sacrament al aproapelui, la un fel de a-l regăsi pe Isus ascuns sub ridurile unui vârstnic ori în zâmbetul unui copil.

Cu toții vrem să-l întâlnim sau să-l vedem pe Dumnezeu. Vom fi surprinși să constatăm în viața cea adevărată că era mult mai aproape de noi decât credeam...

**PS Claudiu
Episcopul Curiei**

Cât de aproape și cât de departe

Vameșul și fariseul din prima duminică din Triod și cei doi frați din a doua duminică ne invitau la o serioasă reflecție asupra relațiilor cu semenii noștri. Fariseul, cu toate posturile, rugăciunile și dările lui, era taxat pentru lipsa de iubire și deasemenea pentru judecata aproapelui. Fratele cel mare și drept, se auto-taxa, refuzând să participe la banchetul oferit de Tatăl, deoarece nu putea concepe că la același banchet să participe și fratele său risipitor de iubire. Până aici eram liberi să ne jucăm cu alegoriile, imaginând infinite feluri în care parabolele s-ar putea aplica vieții noastre concrete. Evanghelia acestei duminici ne scoate din eventualele noastre peregrinări teoretice, obligându-ne să plonjăm într-o realitate ce ne privește pe fiecare dintre noi, deoarece face referință la momentul esențial al existenței noastre: moartea sau transformarea noastră sau trecerea din această lume. Sfântul Pavel ne vorbește despre speranța care trebuie să ne întărească în experiența despărțirii de cei ce ne preced și de asemenea despre felul în care noi, eventual surprinși de trecerea acestei lumi, vom fi transformați într-o clipită. Cum spunea cineva, în fața misticilor ne retragem în vârful picioarelor, deoarece experiența mistică este ceva ce se revelează ascunzându-se și se ascunde revelându-se. Vedem, fără a înțelege pe deplin și înțelegem, fără a cuprinde cu adevărat misterul. Însă fie că-l înțelegem sau nu cu adevărat, misterul trecerii înspre adevărata viață ne privește pe fiecare dintre noi, fiindcă într-un fel sau altul, mai devreme sau mai târziu, vom avea de-a face cu el. Ei bine, evanghelia ne spune că acel moment ne va pune față în față cu felul în care am trăit iubirea. Iar iubirea, pentru a fi cu adevărat iubire, trebuie să fie concretă, adică adresată și îndreptată înspre cineva. Nu putem iubi în mod abstract. De aceea Isus se ascunde în fiecare din semenii noștri iar noi îl putem iubi într-un mod cu totul deosebit prin ei. Judecata se rezumă la câteva lucruri aparent banale: să intinzi un codru de pâine celui flămând, un pahar de apă celui însetat, o haină celui gol. Să dăruiești din prețiosul tău timp celui bolnav și întemnițat. Am putea rezuma totul la a învălui cu iubire existența noastră și a celor din jurul nostru, nu în mod abstract, ci unind iubirea de Dumnezeu cu iubirea de aproapele. Acel “mie mi-ați făcut” sau “mie nu mi-ați făcut” ne duce cu gândul la un sacrament al aproapelui, la un fel de a-l regăsi pe Isus ascuns sub ridurile unui vârstnic ori în zâmbetul unui copil.

Cu toții vrem să-l întâlnim sau să-l vedem pe Dumnezeu. Vom fi surprinși să constatăm în viața cea adevărată că era mult mai aproape de noi decât credeam...

**PS Claudiu
Episcopul Curiei**